

Dernæst foretoges:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Tillæg til Postlov Nr. 288 af 9. Maj 1919.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 198).

Der var ikke stillet Ændringsforslag.

Lovforslagets Paragraffer og Spørgsmaalet om dets Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ingen bad om Ordet.

Lovforslagets §§ 1—3 (se Tillæg C. Sp. 15.3) og dets Overgang til tredje Behandling vedtoges uden Afstemning.

Den følgende Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Statsbanernes Takster.

Forhandlingen genoptoges.

Jørgen Berthelsen: Lovforslaget om Ændringer i Statsbanernes Takster er fremsat i Folketinget den 18. Maj; i Dag har vi den 18. Juni; det er altsaa en Maaned siden, det blev fremsat. Efter hvad der er oplyst, mister Statsbanerne daglig en Indtægt af ca. 200 000 Kr., d. v. s., at Underskuddet i den siden Lovforslagets Fremsættelse forløbne Tid er blevet ca. 6 Mill. Kr. større. Dette Underskud sammen med det øvrige udredes jo af Statskassen, altsaa af Landets samtlige Skatteydere. Spørgsmaalet ligger da saaledes: Skal Statsbanernes Takster være saaledes, at man kan regne med, at de dækker Udgifterne ved Driften, eller vil man, som i de senere Aar, se Udgifterne stige og saa lade Statskassen betale det stadig stigende Underskud? Det er jo ikke nogen taknemmelig Opgave for en Minister eller for Rigsdagens Medlemmer at skulle foreslaa eller vedtage den Slags Love. Men vi er vist alle enige om, at det er absolut nødvendigt. Det er nu fjerde Gang, under

og efter Krigsaarene, at der forelægges Lovforslag om Forhøjelse af Statsbanernes Takster. Saadanne Forhøjelser er sket ved Lov Nr. 494 af 1917, Lov Nr. 656 af 1918 og Lov Nr. 527 af 1919. Vi er stadig kommet bagefter med Takstforhøjelserne, men det er ikke Landstingets Skyld. Jeg skal tillade mig herom at henvise til Landstingsudvalgets Betænkning af 22. November 1918. Den Gang vi havde Sagen til Behandling her i Tinget i 1918, gik vi endogsaa saa vidt, at vi gik i Fællesudvalg med den, men Stillingen dér var saaledes, at vi fra Landstingets Side kun havde Valget mellem at tage det, som der kunde opnaas Enighed om, eller lade det stadig stigende Underskud yderligere forøges. Vi valgte at tage det, som kunde faas, idet det andet vilde have været ganske uforsvarligt. Vore Nabolande og Privatbanerne herhjemme var mere forudseende. De forhøjede deres Takster saa betids, at de nogenlunde fulgte de stigende Udgifter. Det er efter min Mening en stor Fejl, at Takstlovene hos os vedtages i den Form, hvori det nu sker. Ved Forhandlingen i Landstinget i 1910—11 om Statsbanernes Takster blev der af mig uimodsaagt fremført, at Danmark er det eneste Land i hele Europa, der har lovbestemte Statsbanetakster. Jeg stillede den Gang i Udvalget et Ændringsforslag, der findes som Bilag til Betænkningen, Tillæg B. for 1910—11, Sp. 2371. Det lød i sin Korthed saaledes: „Statsbanernes Takster fastsættes af Ministeren for offentlige Arbejder efter indhentet Erklæring fra Jernbaneraadet og Indstilling fra Generaldirektionen for Statsbanerne.“ Dette Ændringsforslag fandt god Tilslutning i Udvalget, men paa Grund af Rigsdagssamlingens snart paafølgende Afslutning kom det ikke til Afstemning i Tinget. Havde vi under Krigssituationen haft en saadan Ordning, vilde vi hurtigt have kunnet forandre Taksterne, hvad der vilde have sparet os for mange Millioner Kroners Underskud.

Af Bemærkningerne til Lovforslaget vil det ses, at der ventes en Indtægtsforøgelse af ca. 50 Mill. Kr., hvis det vedtages, som det foreligger — jeg ser bort fra den lille Ændring, der er foretaget i Folketinget, idet jeg gaar ud fra, at den ikke vil faa stor finansiel Betydning —, og at der derved omtrent skulde blive Balance mellem Indtægter og Udgifter. Men nu er der hengaaet